JUDGMENTS.ORG.IL
מאגר פסקי הדין המוביל בישראל

תפ"ח (נצרת) 18347-07-15 – מדינת ישראל נ' פלוני

תפ"ח (נצרת) 18347-07-15 - מדינת ישראל נ' פלוניתפוח נצרת
תפ"ח (נצרת) 18347-07-15
מדינת ישראל
נ נ ד
פלוני
בית המשפט המחוזי בנצרת
[31.01.2017]
בפני: כב'הנשיא(ב.) בנימין ארבל, כב' נשיא
שאר' אונגרמן, שופט בכיר
עוזי אברהם, שופט
הכרעת דין
כבוד המשנה לנשיא ארבל, אב"ד:
"... היא נאה אל, מלה, בתרתם, אין, בא, היא ראה אות, אות, אות, בקשה הנאמת מסנה אם הסכין מהיד, ותוך כדי שהנאשם מסנה אם הסכין מהיד, ותוך כדי שהנאשם מסנה אם הסכין מהיד, ותוך כדי שהנאשם

JUDGMENTS.ORG.IL
מאגר פסקי הדין המוביל בישראל

א. ד"ר הראה ניו ראה עצמאית מקוקר אביקיבוכי, המהנה חיעד לסיפור שמסמרים מתמאי הזרה.

ב. המבוגאים מלמדים כי נוסח המנמוה הזה מעוגת מהר דלה הזרה מקוקן, מקום בי יכל הזה הקטן לראות את אחר עשוה בסכן שגרם לדמום מסני שאלולות הב. המסמכים אין מעיף, לפי הזה הדעות, כי באות תאמים לעדות הקטן.

ג. המבוגאים אים מתיעבים בין נוסח המנמוה לא הראשונית לא הראשונית לא הזה מעוגת מהר דלה הזרה מקוקן, אין אנם ראה לכן אחר לכך שמסמרתה בלה הזה יין מנע מתנה לקטן נאמנעות הגלו דלא דקר הזה.

74. עוד יש לציין כי הקטן מסר לכך אותם עוד שבא ומנו מנע מסר לאחר המעשה, כי אבי דקר אם אמר, כפי שמעידה הזה בעדות קבלות לחזק את נוסחו הזה כפי שמסרה הקטן לחזק הילדים. שכן, הקטן מסר באופן שמוטבי ומיומנתו אותות עבדות אין הזה אי באותה עת ומכאן מתוכן הראייה. איש מתאים עדים לא חזה כלל בזירה ולא יכל היה לחקור בעדות אחר מאחר שיר, לעדה מדו"ח הזירה, המחבר כי נו עולות בלבה בלבה אחד עם המתנאים.

75. מעדות של הקטן עולה, שלכארה אינו ברור, באשר הא מותרת אם אחר הראשון, הוא נוכנה. יזוע כי המנמוה מצאה אם מתה מדקדוקה באור הנאשר. עם זאת, יש לזכור כי המנמוה נמלה בתעבר בין החדרים, כאשר רק חלק נוסח הקלון ניתן לצפיה בין החדר לבין הקטן. כפי שעולה מקטע מסרטים הזירה המצוין ת48:

76. הקטן שבה אותה עוד בחדר המסוגן "חדר שינה". לדברי הנאשם הוא היה אלוהים הזה מוצלת בלכסון בתעבר.

בנוסף, ולאם כך אדנים בשלב זה את המתאר, אציין כי בחוות דעתה של הרופאה המשפטית - ד"ר הדס נפש, מוגב ת53, הוא מציינת, בפסקה ד', כי:

"בכנון הקלינה מעין בנוסף לקבות הבלינות, נמצא חוך שטח שלכסוא באור 2.5-2 ס"מ."

ממצא זה עשוי להתייחס גם בנוסף לקבות הקטן. עוד אומר, כי במצב דברים זה, בו ראה הקטן את הבחרתשות עוד הצד, חזקן כי ראה פנעות בו. עם יחזו כי חוטיי הקטן בנוסף לכך הזה לראות:

"שאדמומה אותה הוא נמלה, אז לנמעצה הזה ראה את הדו, בוא, נקרא לה אם הראש שלה, את הכתפים ומנ פוף שלה, את הראש הנכחפים.

.....

בעבר, בדיקן, מתרחר שלכם הזה ראה אז, אבוא ראה גם את הדו....." (עמ' 142 ש' 7-10 לשיכה 26/10, הדגשות שלי- ב.א.).

77. דברים אלו יש בהם לכאר את המסוגאים בה נמה הקטן המבטל בתעבה הזה שמעשן באחו - שהיה הצדק הזה בעבר בקבוצות.

78. הטענה כאלו עדותו של הקטן זוהתה מכבר הזה אלמלא הגלתה. ראשית נציין כי תוף הקלינה הזחדרת המחשיב את המסוגר של הקטן ומבחר כאמור בם מפי הנאשם עצמו נ"ל (עמ' 141 ש' 19 בין דברי הבריונים בעמ' 142 ולכל אורכו. דברים אלה גם נאמרו על ידי לחוקר בעת השחזור).

79. דברי עדותו של הקטן, וכן הנדיות אותה הדגים מהנאשם לא הזה הקטן, בין הנדיות אותה הדגים מהנאשם לא הזה הקטן, בשמעם אותנמים, אם הא דיבר עם בעבים, הרי לא הזה בנם כל מדיע אחם אם הבדיק, נשבר אירעון בלא שמע את הבדיק, בין הנדיות אותה הדגים מהנאשם לא הזה הקטן, בין הנדיות אותה הדגים מהנאשם לא הזה הקטן, בשמעם אותנמים, אם הא דיבר עם בעבים, הרי לא הזה בנם כל מדיע אחם אם הבדיק, נשבר אירעון בלא שמע את הבדיק

JUDGMENTS.ORG.IL
מאגר פסקי הדין המוביל בישראל

שאלה: האם אתה זוכר את ר. בסכין היום בבוקר בבחיכם במושב X
תשובה: לא
שאלה: אי מבין מדברך שאתה טוען כי ר. נדקרה דקירה אחת בצוואר שלה כתוצאה מהדחיפה שלך בפילה על הסכין שהיא שהיא המחזיק ביד
תשובה: כן"
101. דברים אללה חשובים ביותר. כיצ טוען הנאשם, בהתפטם על חוות דעתו של מומחה, כי נגעל על נדיפה שאינה נכונה. בדם הדברים שלעל המסרו בצורה ברורה וסדירה. אין בדברים אלה כל חיאור של חשש מיידי מחקיפה באמצעות הסכין, מתאיארו עולה כאילו המומחה בכלל הוזלה לברוח ממנו כאשר הוא קם לעברה, כך שלכאורה אף לא היה צורך להחפז. הוא חזר ומכניס כי הוא אשר דקר את המנוחה ואפילו לא הוציא את הסכין מידה.
102. בהודעות של הנאשם מיום 24.6.2015 הוא עומתם עם העובדה, לפיה חומר החקירה שנאסף והמזמאים מדיות הרגה אינם תואמים את הגרסה שמסר. אך הנאשם שב ונוטן כי לא מססר עד כה הוא "אמת לאמיתה" (נלון מס' 12).
בנלון מס' 9 ש' 268-277 הוא מעיד:
"שאלה: לנה היית ברץ לקום מתקומץ? ולחזיף את ר. כאשר אתה אומר בהודעתך הראשונה שהיא עמדה בפחדק מטר וחצי עד שתי אמתר אמר שהיא לא תקומה אותן ולא פסחה לדקור אותן?
תשובה: היא באה אל? במצב של להתקיף אות. אות קמתי רק בשביל להגן על עצמי ובגלל זה רק דחפתי אותה
שאלה: למה דחפת אתר. כפי שאתה טוען כאשר אתה אומר שבמצן שקמת מלה היא המתבכנה ודעתה לברוח דחפתי אותה כאשר היא היתה הכן כדי סיבוב וכמעט הגב שלה היה אלץ?
תשובה: הצתי להוציא מתנה את הסכין מהיד ואם היא היתה מתפבכת חזרה מולי מה היתי עושה אז אולי אני היתי מוז"
103. ובהמשך הנלון, ש' 294-300 הוא חזר ומרחיק עצמו מכל מעשה של דקירה:
"שאלה: האם ר.א. זזה לאחר שמלה והסכין נתקעה לה בצוואר כפי שאתה טוען אם כן האם היא נפלה לרצפה?
תשובה: לא לא זזה והיא לא נפלה לרצפה אם הסכין המצוואר אני זה שהוצאתי אם הסכין המצוואר
שאלה: האם אתה דקרת את ר. עוד דקירות מלבד הדקירה שנזרמה לה מהמפילה כפי שאתה טוען אם כן כמה דקירות דקרת אותה ובאיזה מקומות?
תשובה: לא. לא דקרתי אותה בכלל"

104. בנלון מ' 351-356 מוצים בפיפ המסמאים שמנאא על נפח המנוחה. ונדקן הוא נאחז בעמדתר.
"שאלה: אם אומר לך כי מבדיקה נמפה של המנוחה ר.א. נמצאו בה יותר מדקירה אחת ומכאן אני אומר לך כי אתה רצחת את ר.א. ודקרת אותה מספר דקירות מה תגובתך לכך?
תשובה: לא דקרתי אותה אפילו דקירה אחת!"
105. בנאום שם, אז הם קרתה אתה אפילו דקירה אחת!
"נחוי לה דחיפה ונלכתי אליה, יקום קודם כל תגיב לה הסכין...
...
דחפתי אותה והיא נפלה. "
עד הוא הסביר כי כאשר המנוחה נפלה הוא נעם אליה ושם רגלו על נופה : "בשביל, איך אומרים, לחמוס את הסכין" (שורה 33).ואז הוא ראה את הסכין "מיצב ככה" (עמוד 11,שורה 6).
106. בהמשך, הוא פירט כיצד שלף את הסכין מנוחה מ המנוחה.
מעמה המחור נעשה עד יידי הנאשם בקור רוח, כאשר נכר בו כי הוא מודע לכל פרטי ההתרחשות. הוא דאג למצב את השטרת בהתאם לדלת המזמנים ההתרחשות. נכר הרח בו כי הוא מומחה לדיקן. בעיתוז הדחיה הזה כי נרפסו ז, המדיקה, אינה עולה בקנה אחד, לא עם הראיות הנרנות שנאספו ולא עם העדות (סיפר הדם השונים שהובאיגו הן על דקירות בגובה המרפנות, מספר הפגיעות בגופת המנוחה; עדות הקטון).
107. כל נרשאותיו של הנאשם על לשלב זה יה קרבנות זו לון, כאשר בבסיון מצוה הפגיעה הזחדה שנמצאה לנרסתו המנוחה - דחיים דקירה אחת, אין בגרשאות אלה עד כה כל חיאור של מעשה דקירה שנעשה על יד, אז של מספר דקירה.

108. חמתת רבות בגרסת הנאשם הלה לפחוץ ביום 26.10.2016. בגרס עלה הנאשם לנעוד, ביקש סנוגר להסביר כי "אנחנו הלכים לשמוע מהנאשם נרשם שהיא קצת שונה מהגרסה שהנאשם עכשיו עבר בתהלך הבלא" (הדגשה שלי- ב.א.) [פרוטוקל 26.10.2016 עמ' 126 שורה 14-16].
109. בנאום הבאה בגרסת הנאשם הלה לפחוץ ביום 26.10.2016. בגרס עלה הנאשם לנעוד, ביקש סנוגר להסביר כי "אנחנו הלכים לשמוע מהנאשם נרשם שהיא קצת שונה מהגרסה שהנאשם עכשיו עבר בתהלך הבלא" (הדגשה שלי- ב.א.) [פרוטוקל 26.10.2016 עמ' 126 שורה 14-16].
110. בדיון שהתקיים ביום 20.7.2015 ביקש הסנוגר בי הנאשם לקרוא הסמחה לפסיכיאטרית. בנוסף לבדיקה הראשונית שערכה לו בבית חולים העמק.
111. ביום 11.8.2015 עין הפסיכיאטר המחוזי במסמכי הבדיקה הפסיכיאטרית שערכה בעיניו של הנאשם בבית חולים העמק ציין כי "הבדיקה יסודית ומאוגנת ומומנה עולה כי לא היתה לו דחיה הנאשם בר עניינו".
112. בעדות בבית המשפט המחוזי הנאשם נרסה חדשה לחלוטין. לגרסתו זו, המנוחה מאבק אלים ביו לבין המנוחה, שבמהלכו הוא חילץ את הסכין מידה ודקר אותה. הנאשם טען כי בעבע את המעשה מתוך הגנה עצמית, נוכח חשש ממשי שהוא לחיים, וכי לא היתה לו כוונה לגרוס למותה של המנוחה.
113. בגרסה מפוגשי בעדות הנאשם, פרוטוקל מיום 26.10.2016 עמ' 132-131.
"ש: מתי חזרת?
ת: ... הסיפור הזה נמשך חודשים ואני, אפילו שלוש, הסיור שלי לבחוץ לא אבא אל. אז אמרתי אני עכשיו אעלה למטה. שמתי את החיקים בחדר שינה, וראיתי את החדר שינה ואת האמבטיה וזה, ואמרתי בוץ לקנות, לשטוף, זה, שאתי לבחוץ, לקנות את המבנה דל', פמרטנים, ראיתי את הבת שי שלי, למעשה לפני זה ראיתי שהאשנו אינגנו, אז הבנתי שהוא אעבלה, אבל שהיא באה פתאומית עם אוטו אחר, אז אמרתי לה הי ר., מה נשמע? מה, איפה האוטו? יצאה לי בצעקות שאני לא יודע, באמת...
התעבבנה קצת, התעבבנה קצת, הלכנה לקנות את המדר... ובלילה לא, אם. מתפמחה שלהם, למה הוא מתעבן, אמרתי לו מה נעמן,... זה, אל אמה יודע משהו עם האמנן, מכרת לה..."

נגעמ' 137 ש' 4-8 הוא מוסיף:
"ש: בוא, חסבר לבית המשפט מה הוויתה בעיכם, מי היה מעורב בוויכוח, על מה בעצם הוויכוח הזה ובמה זמן הוויכוח הזה בבר.
ת: הוויכוח הזה כבר ב. נמשך בערך אחה שנתיים, משהו כזה, הוויכוח הזה היה לבני הבית, וזוקיא המשפחה שלה חכנם למזמנה..."
114. את המשלולת האירועים בסמן לאחר מכן, תיאר הנאשם באופן הבא (עמ' 137-141):
"ש:...אז אני אחזור אחיך רגע ליום האירוע המצער. בוא, חסבר לבית המשפט, מה קרה מושעת הבוקר עד קרות האירוע המצער. חסבר לבית המשפט.
ת: בבוקר, אם לחמתי קומה, אני ריגל לקום לפעמה מתקדם... המלולות, הכנתי לי קפה... ושבתי בסיגת אוכל, באמת, כמו שעשיתי אז זה עשרות פעמים, מחכה לילד שיבא מהחדר שלו, לנוע לי בוקר טוב... ושבתי שמה, ואכנתי קפה, ואני, בבוקר אוהב לשמוע חדשות מהטלוזן, שמה את האחוזיה, ואני יושב בצורה כזאת, ככה
שר ובר לת הנאשם, בערך, אתה יודע לנוע לבד לו אין שעה מה היה?

מע' 6:00, אם, 6:20, אחי, 6:45, מע' 6:30... ואני ככה, ככה, משתק בכלפון, שומע חדשות, ובאמת, כמו שאמרתיי, נהיה רגע ביום בהיר, היא יוצאת מהחדר שלה עם צעקות כאלה, ואני לא הסקיפתי לדברים אם הראש, ראיתי את הסכין ממש מולי, שהרחתי אותן, צעקה לי מין צעקה שחוך יום, יומיים אתה מתחקף מפה, משהו כזה. איך אומרים? ראיתי, חשבתי אני מת, אחי, ואמא, אני רוצה רגע אז זה, איפה שהוא שאל, על הנושא של הסכיסאנר. אני מ, מהיום הראשון מעצרתי, אני מצוא תחת סיוטל של סכיסאנר, ואחר מאוחר גם סכיסאנר פרטי, ולתר דבר, בשתה, שמתי שחר בכנ, באמת, יוצא מפגר, ובעצם אני רוצה לספר בגם את האמת, בדיוק אין שזה קרה, שאני ראיתי את הסכין כבר מולי, מולי, אין לי ברירה, אין לי גם יציאה, לאן לברוח ומיכנס, לא שמצלה, אחותה, אי אפשר, אני חייב לצאת מאיפה שהיא הציעה, לפני... עכשיו אתה בבלבל, ואיה נפלה בעצם לבלבל. ואיה נפלה בעצם לבלבל. לצערי הרבה דם, הרגשתי שמה, השפריץ דם ממש בכמתות, הרגשתי דם מה משהו, משהו קריטי קרה, ב. בנושא הזה.
ת: כשאתה, את, רגע, הסברת לבית המשפט שבאלל שהתחילה לצעוק, הקפצת עליה הזמנת אותה, ואמרת שבאלל מסוים שמת את הרגל על הגב שלה, נכון?
ת: כן.
ש: למה בעצם עשית את זה?
ת: שהיא לא תקום עוד פעם, תשתלל, משהו היא השתוללה בצורה כזאת של טירוף.
ש: מה אתה חשבת? כאומת רגע?
ת: מה חשבתי שאני מת, אם אני לא מצלית, אני, לוגרל אותה, אני מת. אין, הטירוף שלה, זה היה בכלל דבר שאני, בחיים אני לא מצלית אותה אני מת.
ש: אז זה קיים, וכשאתה אומר, אתה, שדקרת, אתה אומר קפצתי עליה וקדרתי אותה.
ת: כן?
ש: אז, אתה זוכר להגיד לנו איך הדברים קרו, כמה פעמים זה היה, איך זה קרה?
ת: לא.
ש: אתה זוכר להגיד?

ת: נאמתת שאני מתם לא, לא זוכר, מהבלאגן שהיה שמה, בשניות האלה, לא, לא יכול להגיד לך מתם כל מיני דברים. רק אני יודע ש, שהצלחתי ב. באמת, בכוחות האחרונים שלי לנסות אותה לעשות את הרצפה, מתם, הרגשתי שאני חייב, כי אם לא, אחרת היא יכולה לקום עליי עוד הפעם. "
ש: ב. לפה בעצם הקשרת לפה"א אחרת, אז לשטרה, נכנה זמן אחר האיר"ע? אחרי מה שקרה? האירוע המצער.
ת: אחרי, ב. ב, בשניות, הקשרתי לשטרה ונחמנה גם בזן דוד, ו, ו, ו, ואמרתי לה מהר, מהר, תנסי, תנסי מהר לצערי, ברגעים האלה, זה נמשך כאילו שעות על בי שעות זה נמשך.
ש: הבנה.
ת: דקיקה, באמת הרבה פעמים אמרתי לשטרת מהר, מהר, מהר, מהר."
115. הדגשתי בכוונה מכון את המילים "אמרתי לה מהר, מהר, מהר, מהר". מילים מעין אלה אינן מכוונות לזה שאמור להרגה לאלתר. יש בהן משום הוראה להמלט לפחות אחר. כך הדגרים האמורן על ידי הנאשם וכך נשמעו באזניו מפיו.
116. בהקרנת הנגרת, הנאשם הדגיש ביצד זה נמצאה בגופת המנוחה 4 דקירות מסכן. בעוד שלטענתו הוא דקר אותה אך פעם אי פעמיים, ובאשר לממצאים שנמצאו, השיב הנאשם בעמ' 145-160 (פחות חשיבות הדברים , נמנים את הדברים באריכות וכתוים בשלמות):
"ש:... אז לקחה אותך לרגע, לרגע שאתה מרים את הראש... מה היא החיקה?
ת: החיקה מכון בד.
ש: תאר לי את הסכין.
ת: מסכן כזאת, זה, זה מה שאתר אותי, עוד הפעם אחורה, מה שראיתי
...
ש: באיזה מרחק היא היתה ממך?
ת: בערך בסביבות 30, 20, 30, 35, אני לא יכול למדוד
...
ש:... באיזו יד היא החיקה את הסכין?
ת: יד שמן.
...
ש: אז קיי. סיד הנעיה
ת: לא ראיתי כלום

...
ש:... בשלב הזה, שאתה מרים את הראש, אתה רואה את ה, את ר. מחיקה בסכין, אתה קם
ת: כן, קופץ עליה.... קפצתי עליה, לחמוס לה את היד עם ה, עם הסכין, היא החחילה להחמרע, להשתולל, הכל
ש: בשתוסכן בנחיים ביד שלה?
ת: מי אמר שלה, כן.
ש: והיא מנסה
ת: אז
ש: לחקוף אותך?
ת: מנסה לחקוף, להשתולל, הכל, עד שהצלחתי לחמוס אם ה, את היד, ולחשוך לה את הסכין, חוץ כדי שאשמטה לה את הסכין, המשיכה להשתולל, המשיכה הכל
ש: באיזה יד משכה לה את הסכין?
ת: היא היתה ביד שמן
ש: שלה?
ת: שלה
ש: ושלן?
ת: ביד שמן גם
...
ש: איך אתה תפסת את הסכין?
ת: אני תפסתי לה את היד
ש: כן?
ת: משכתי אותן, עד שהצלחתי מה מוזר... והיא משתוללת... עד שהפעם הנאמתי לה את הסכין, כנראה, ודקרתי אותה
...
ש: נאמתת את הסכין ואז,
ת: כן?
ש: בשלב הזה אתה מחזיק את הסכין?
ת: כן.
ש: ברגע הזמנתי?
ת: כן
ש: ואיה מחזיק?
ת: כן. והיא משתוללת, נותנת לי בוקטים
ש: משתוללת

ת: שמה לי
ש: מנערמת אותן?
ת: כנכה, כן, בדיוק
...
ש: אבל היא החיקה, אתה אומר אנרפה אותי
ת: כן?
ש: באנרגיי רק, או שהיא החיקה עוד סכין? היא החיקה סיד?
ת: לא, לא, לא, היא החיקה
ש: חוץ מהסכין
ת: בד אחד, החיקה, חוץ מהסכין? לא יודע, לא ראיתי
...
ש: אז אתה הצמדת את הסכין, אתה מחזיק עכשיו את הסכין ביד שמן, היא עדיין משתוללת
ת: כן
ש: עדיין היא מנסה לחקוף אותך.
...
ש: מתי אתה דוקר אותה?
ת: מתי שהצאתי ממנה את הסכין מהיד, חוץ כדי שהיא משתוללת, דקרתי
ש: איפה דקרת?
...
ת: עוד, מר רעוז: לא יודע, באמת לא יודע.
...
ש: כמה פעמים?
ת: זה בבר באמת אני לא, לא זוכר.
...
ש: לאיזה חלק בגוף כוונת את הדקירות?
ת: לא כוונתי בכלל, מה, רק לי, להגיד את עצמי, להשק, לנטרל אותה בצורה, אין, היא, היא, בכנוח שלה.
ש: כש, כשדקרת אותה,
ת: כן.
ש: כן? חשלים, בבקשה.
ת: בכנוח שלה, כמעט היא הפילה אותי,

...
ש: אז קיי.
ת: ב. ב, בהתאבקויות, בהשתוללות שלה, זה אין ברירה, אני הייתי חייב ממש לעצור את ה, את ההתפרעות שלה.
ש: כלומר, אתה אומר היית במצב כל כך מאוים,
ת: אין,
ש: ובמצב הזה,
ת: כן.
ש: כשהיא עומדת מולך,
ת: כן.
ש: כשהופכים שלה מוסנות כלפיך?
ת: כן, כן.
ש: היא בעמידה?
ת: כן.
ש: היא בעמידה על הרגליים?
ת: כן, כן.
ש: ושקיף?
ת: כן.
ש: היא לא, לא נפלה על הרצפה? היא לא כרעה,
ת: לא,
ש: היא לא כלום? עדיין,
ת: נכון.
ש: עומדת על הרגליים?
ת: עומדת משתוללת, בכל מצב, ממש הכי חזק שפעם נתקלתי בו, עד שהחמתי אותה, עד שפשוט דחמתי אותה ממנו.
ש: שמיה, תגיד נניע לדחמתה.
ת: כן.
ש: הדקיקות,
ת: כן?
ש: ככל שדקרת, אתה לא זוכר כמה, אתה לא זוכר איפה,
ת: ממש, ממש.
ש: אבל אתה אומר דקרתי,
ת: כן.
ש: מה לא פעם אחת?
...

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - judgments.org.il ©

JUDGMENTS.ORG.IL
מאגר פסקי הדין המוביל בישראל

מ: יכול לחוות, באמת אני לא יכול להגיד לך פעם או כמה פעמים, אני לא יודע לך מספרים, למה בעצמי אני לא זכר.
ש: הוא נסחה לקחת מסך את הסכין,
מ: אני פשוט.
ש: חוברל
מ: לא, ניסחה לא, אבל היא התפדרנה בידיים, באגרופים, ככה, כל ה, הקרסטלים נפלו, היא השתוללה בצורה שבאלו ערורת, כאות.
ש: הבנתי.
מ: בלי.
ש: בלי, אז לבסוף,
מ: אין שליטה, אין שליטה.
ש: אז זה קיר, זאת אומר דחף אותה?
מ: כן.
ש: כשאתה דוחף אותה,
מ: כן?
ש: איפה זה היה? בבית?
מ: לא.
ש: קצת קדימה, קצת אחורה, פחות, אז יותר איפה שהשטרת עמדת.
...
עו"ד קבלאי: ... עכשיו, בשלב הזה,
הערד: מר רעיו: כן?
ש: איפה הסכין?
מ: הסכין כבר הייתה על הרצפה.
ש: איך הגיעה... הסכין הזעפה?
מ: אני דרקתי אותה, בדגע שהיא נשבבה, אני דרקתי אותה...דחפתי אותה,
ש: לפני שאתה דוחף אותה, אותה,
מ: שאני, שאני.
ש: אומר דקרתי,
מ: דוחף אותה, הסכין הייתה אצלי ביד.
...
ש: שזה, שניה. אתם היתם ב, קצת לכאן, ככה?
מ: כן.
ש: לאחר המטבח.
מ: כן.

ש: אז אתם מגיעים מאחר המטבח, חוץ כדי התנשאות?
מ: כן.
ש: אז איך אתם מגיעים,
מ: כן.
ש: מבאן?
מ: כן, חוץ כדי התנשאות, אנחנו פה, כל הדרגים הזה זה התנשאות,
...
ש: הסכין, שלב הזה,
מ: כן?
ש: של ההתנשאות, איפה היא נמצאת?
מ: בדר שלי.
ש: אז קיר, מתי הסכין יצאת מהיד שלך?
מ: בדגע שדחפתי אותה, שראיתי שהיא נפלה על הרצפה.
ש: כלומר, דחפת אותה, איך דחפת אותה? עם שתי הידים או עם יד אחת?
מ: לא זכר, אני חושב שעם שתי ידיים, לא זכר.
ש: באיזה חלק בגוף,
מ: שתי.
ש: שמת את הידיים שלך עליה?
מ: לא זכר, אני חושב שכבר, דחפת אותה, אני כאמת לא זכר, בכתף או בבב, איך שהיא נפלה על הרצפה, ידעתי שאני שם עליה את הדגל, אני מנטרל אותה, בבה אני,
ש: בשלב, אז קיר, בשלב שאתה דוחף אותה,
מ: כן?
ש: נהיא נפלה,
מ: כן?
ש: איפה היא נפלה?
מ: על הפנים.
ש: על הפנים?
מ: כן.
ש: איפה הסכין עכשיל? מתי אתה זורק את הסכין?
מ: כשהיא על הרצפה, זרקתי את הסכין.
ש: איפה היא נפלה בבית?

מ: לא יודע, ב, ב, באזור הזה, בדר זמן, באזור הזה, באיזה מקום, לא, לא יודע, לא יודע, הזה לא, ממש, יותר הזה חשוב לי לדבר, להרים טלפון ל, ל, לתמן דוד, למשטרה, יותר, לא, לא שמתי לב, אתה שואל אותי שאלות שלא,
ש: מתי ראית לראשונה דם?
מ: כשהיא נפלה, כשהיא נפלה, הרגשתי שפרץ של דם, שיצא ממנה, באמת,
...
ש: שאתה ראה כם כמות של דם, שיצאת, שכאילו, אתה ראה את הרצפה כבר מוכתמת בדם?
מ: יצא, כן, יצא דם.
ש: אז קיר, מה אתה עושה?
מ: אז, עמדתי ככה, ראיתי את הטלפון לידי, הרמתי טלפון למשטרה, להזמן מגן דוד, כמה שיותר,
ש: אבל לאחר כשעת אליה?
מ: לפו?
ש: לידי.
מ: שמתי עליה את הדגל,
ש: לפו?
מ: שלא תקום ועוד פעם תתפרע.
ש: הייא שוכבת, כולה דם, משפריצה דם,
מ: נמשה.
ש: למה, איך היא תקום?
מ: אין אני אתת רגע, קולם כל, להרגיש שאני יכול לחפש טלפון, לראות שהיא מנטרלת, זו אחד המטרות שלי היה. לפו אני הרגשתי שאני בעצלה.
ש: אז קיר, יאז אתה מתקשר למשטרה, אתה השאיר אנחנו כבר שמעניים ושם לנו את ההקלטה?
מ: כן.
ש: נהה לא סיפרת את כל זה לפי?
מ: משום, זה מה שי, כל זה, כל מה שלפני, ככה חשבתי שהיה, שהיא נפלה, שדחפתי אותה, והיא נפלה על הסכין, אבל פה, הנה, עובדה, ואמרתי זה גם בלה,
ש: אבל גם בשיחה אתה לא אומר שהיא נפלה על הסכין,
...
ש: ...בתקרים שאתה חוזר על הנרסה, על מה היה,
מ: כן?

ש: אתה לא אומר היא נפלה, אתה אומר פעם אחת הייד הלכה לתקום לא טוב,
מ: כן.
ש: ...פעם שניה אתה אומר כנראה דקרתי אותה פעם אחת, לא יודע, פעם שלישית אתה אומר דקרתי אותה פעם אחת, אוי בגוואי, אוי, בלב, בלבד, אתה כן אומר אם הנרסה שאתה אומר הים,
מ: מלחה, אז עוד הפעם, כל זה מגר מבלבל, למה שקרה באותן, ב, בפגיות המלה, כל מה שאמרתי, אני יכול להגיד לך בפיוטים, זה הכל חוץ כדי בלבול...
ש: ...הבחנתן, בם נחקרת בפשטרה,
מ: כן.
ש: גם זו הבלבול נמשך?
מ: עוד הפעם כן.
ש: למה?
מ: הרגשתי שקר, כאילו, כמו חרטי, נפל לי בעיניים, אני עוד פעם אומר לך, מהיום הראשון גם שהעמדתי לבית סוהר, הייתי בטיפול פסיכיאטרי,
ש: אז להגיד למצב של פסיכיאטר, זה בדם אדם ש, עוד לא, הוא נמצא בבוגר של חלום, הוא נמצא ב, בפגב שהוא,
ש: אתה הנמון הגלום הזה?
מ: רק בתקופה האחרונה, שעם הפסיכיאטר הפרטי, שבאמת יש איתי ולאט, לאט, הרגשתי מן, איך אומרים? שחזר של באמת,
ש: דבר, כל שחזר?
מ: אז אני אומר, שחזר, לאט, לאט, כלומר, איך אומרים? הוא יוצא הוצ פעם יוצא,
ש: אתה, לא פעם אחת, אמר שהנמתה, ר, כשהיא הביעה אלץ, היא לא ניסתה לתקוף אותך, אה למשל מסנה לתקיה שלך, התקיה הראשונה, 25/m, התקיה שהשניים, 27/m, והשחזר 33/m, זה התמלולים...
...
ש: הוא לא תקומה אותך,
מ: מלחה. היא באה מולי בצעקות כאלה חזקות, שאני מרגש שאם אני לא היתי מרים את הרגש, הייתה דוקרת אותי,
...
ש: אתה, אתה בכלל היית באחוזות עם הנחשות,
מ: נו, כן, כן.
ש: בפחד, שקוע בטלוון,
מ: כן.

ש: מה שהעיר אותך המנפגב שהיית בזה הבעקות?
מ: אמת.
ש: היא לא נסחה לדקור אותך?
מ: אמת!
עוד מעמ' 163 ש' 1-15:
"ש: ... אתה אומר, בתקיפות שלך, בפשטרה, אתה אומר היא נעמדה במרחק של 2 מטר ממני,
מ: אני אומר לך שהסכין 30 סנטים ממני
...
ש: מה אמרת בפשטרה, אין אומר לך שזה מה שאמרת בפשטרה, זה לא נכון?
מ: לא נכון.
ש: אז קיר, עכשיו, אם בפשטרה, אומר שבדגע שקמתם, בם נאחוד אתה אומר את זה, בדגע שקמתם, היא התחילה לבדוק, להתרחק ממני, זה לא נכון?
ש: אם אמרתי בפחוד, ככה האמנתי שהיה. אבל עד פעם אחר מזר עוד פעם אני אגיד את זה, ככה חשבתי שהיה, עד שב, אמרתי לך, הנעמד לעיין שך הפסיכיאטר, שלאט, לאט, ולהגה כאן התוודיתי לך, לכבוד בית המשפט".
117. הנאשם נתון בפסיכיאטר, פרט, נראה אינם לשחזר את הדברים, ובשל כך הוא מעיד בבית המשפט על מציאותם הבינונית. עדות אינה נמצאת כעדות של מי שהגילה בעצמה הבינונית. פרט להודאתו לראשונה שהוא דקר אותה, הוא הצליח להביאו לשחזר השתלשלות הדברים. חוץ זאת, מוסר הנאשם דבר עדות שאינו קוהרנטי. הוא מתאמץ להגילים מעדותו את רצון הדקירה, לתחיה קבעת הפסיכיאטר כ"בר לעבד את עדותו בעדות עבר רגיל, בכך גילה הנאשם זכרון ובקיאות בעדות.
118. הנאשם הכחיש בעדותו כי אינם בפני מי מבני משפחתה מה מכריה אך המבחנה כי עמיר בן (עמ' 143). הכחשה זו אינה נאמנה עלי, קבעתם לגבי אינמים הקשים שהמשיך הנאשם באבני בית משפחת המנוחה.

דין

119. הראיות בתיק כן, בראיות, ברמה של כך שבמעשיה הביא לקבילתה של המנוחה, מאחר ומוסכם על הצדדים כי הנאשם הוא שדקר את המנוחה לגופה, הרי שריעת המחלוקת מצטמצמת לשאלה אם אמנם פעל הנאשם מתוך הגנה עצמית או חל בעניינו הסיג הקבוע בסעיף 300(ב) כעבירת החלישה.
120. הראיות בתיק כן, בראיות, ברמה של כך לאמון בהתרשות של האירוע (לסיבות שאפיו אותם לא היתה אחידה ועקבית, ונראה כי מידה המתחשמת בין נרבה לנרבה, בבדרה נגון ל"שבחה" מוד משאיון, מסיק חשובות מבוחמות בהתאם לנ"שקול כדאיות" שערך, בהתעלם מהראיות הקיימות והיא נראית בלתי סבירה ובלתי אמינה.
121. כזכר, בנרבות המאוחרת מוגן הנאשם כי המנוחה הנעיירה מבעוד מועד בסכין ובכוונה הראיתן ניסתה לתקוף אותו. מאחר וחש מכנה מחמאת לחיי נשם לתלץ את הסכין מדה וחמאשה מהמאבק שהתחמתה בינינם בדקרה המנוחה. כאשר פרטים מהותיים בדבר אינם ברורים לי, דומה כי נרמסו זו מעלה סדרת תמיהות, הן בשל אי התאמתן לחומר הראיות הכולל שהובר לפנינו, לנרסאות הסדורות שמסר הנאשם בהזדמנויות בפשטרה, ולשכל הישר ובסיון החיים. כי יצון בן בנדקיתו בדי ד"ר קלבנסקי וגם בהזדמנויות בפשטרה מדד אחרי האירוע ובשחזור שבעתך עמוק, לא מעדה "שכחה" לא היה נוגן חיים.
122. בדרכי מבנים הנאשם שתקבע כי המנוחה לא יי שאחזה ראשונה בסכין, אף לא לי שסעונה זו מעלה. כי סיפר הקנון, אשר הוה עד לאירוע, כי לא היתה בסכין בידיה של המנוחה בעת שדקר הנאשם אותה. בנוסף מבנים אמיתיים בעדותו הנ"ל בנוגע לבלבול בנוגע לעמדת הנאשם ביחס לנרבה, בכך גילה הנאשם זכרון בקיאות בעדות עבר רגיל, בכך גילה הנאשם זכרון וקבוקת הסמכיסיאטר כי בנוגע לעבר אותו עדות ו בעדות עבר רגיל.
118. הנאשם הכחיש בעדותו כי אינם בפני מי מבני משפחתה מה מכריה אך המנוחה כי עמיר בן (עמ' 143). הכחשה זו אינה נאמנה עלי, קבעתם לגבי אינמים הקשים שהמשיך הנאשם באבני בית משפחת המנוחה.

דין

119. בנסיבות אלה, אין הנאשם חולק על כך שבמעשיו הביא לקבילתה של המנוחה, מאחר ומוסכם על הצדדים כי הנאשם הוא שדקר את המנוחה לגופה, הרי שריעת המחלוקת מצטמצמת לשאלה אם אמנם פעל הנאשם מתוך הגנה עצמית או חל בעניינו הסיג הקבוע בסעיף 300(ב) כעבירת החלישה.
120. הראיות בתיק כן, בראיות, ברמה של כך לאמון בהתרשות של האירוע (לסיבות שאפיו אותם לא היתה אחידה ועקבית, ונראה כי מידה המתחשמת בין נרבה לנרבה, בבדרה נגון ל"שבחה" מוד משאיון, מסיק חשובות מבוחמות בהתאם לנ"שקול כדאיות" שערך, בהתעלם מהראיות הקיימות והיא נראית בלתי סבירה ובלתי אמינה.
121. כזכר, בנרבות המאוחרת מוגן הנאשם כי המנוחה הנעיירה מבעוד מועד בסכין ובכוונה הראיתן ניסתה לתקוף אותו. מאחר וחש מכנה מחמאת לחיי נשם לתלץ את הסכין מדה וחמאשה מהמאבק שהתחמתה בינינם בדקרה המנוחה. כאשר פרטים מהותיים בדבר אינם ברורים לי, דומה כי נרמסו זו מעלה סדרת תמיהות, הן בשל אי התאמתן לחומר הראיות הכולל שהובר לפנינו, לנרסאות הסדורות שמסר הנאשם בהזדמנויות בפשטרה, ולשכל הישר ובסיון החיים. כי יצון בן בנדקיתו בדי ד"ר קלבנסקי וגם בהזדמנויות בפשטרה מדד אחרי האירוע ובשחזור שבעתך עמוק, לא מעדה "שכחה" לא היה נוגן חיים.
122. בדרכי מבנים הנאשם שתקבע כי המנוחה לא יי שאחזה ראשונה בסכין, אף לא לי שסעונה זו מעלה. כי סיפר הקנון, אשר הוה עד לאירוע, כי לא היתה בסכין בידיה של המנוחה בעת שדקר הנאשם אותה. בנוסף מבנים אמיתיים בעדותו הנ"ל בנוגע לבלבול בנוגע לעמדת הנאשם ביחס לנרבה, בכך גילה הנאשם זכרון בקיאות בעדות עבר רגיל, בכך גילה הנאשם זכרון וקבוקת הסמכיסיאטר כי בנוגע לעבר אותו עדות ו בעדות עבר רגיל.
123. הנאשם מעיד בעדותו כי הגיע לעיר, ולאחר שנכנס לבית מלון הבחין בנערה, אשר הגיע לבית מלון לבדה, ובמהלך הלילה הגיע אליו לחדרו. לדבריו, הנערה הגיעה לבית המלון לבדה, ולא הגיעה עם אדם אחר

JUDGMENTS.ORG.IL
מאגר פסקי הדין המוביל בישראל

ב. אין מחלוקת כיום שהנאשם הוא שעשה בסכין מבוגח שאורך להבה 20 ס"מ.

ג. קבוע, כי המעשה לא נעשה לשם הגנה עצמית.

ד. המתמאים בחדר, כמו גם עדות הנאשם, מלמדים כי הנאשם קם מקומו והתקרב אל המנוחה, אשר נמצא אחור, לכיון המעבר לחדר המגורים שם נפלה חלל.

ה. המתמאים בחדר מעלים כי המנוחה נדקרה גם בחזה עמדת גם בחוח נפה כבר עמוד לפני הקרקע. על נפה נמצאו גם פציעי המנוחה.

ו. גם מעדות הקקון עולה כי נדקרה האחרונה נעשתה בחוח המנוחה שרוצה כבר על הקרקע.

ז. מחחת לאיפוני המנוחה לא מצאו דגימות של מצאו דגימות של מצאו דגימות מן הנאשם, נמצא חומר כאמור, שקקוני בגוף המנוחה, תחת ציפוני אצבעות ידי הימנית של הנאשם.

ח. לסדון, כי בין הנאשם לבין המנוחה הקיים מסכסך שנמשך מספר שנים.

ט. על לסדון כי סמוך לאירוע אים הנאשם באמר עיים רבים כי שים קץ לחיי המנוחה וקקון.

י. המנוחה חשפה מאד מפני הנאשם בימים אחרונים, שקדמה לעיסוד מחיל חיה.

יא. כדיון, לראשונה בעבירת רצח בנוסה חמילה לפי סעיף 300(2)(א) לחוק העונשין ודנא בקונור שקדם למעשה הנמתה ב, כמדרגה בסעיף 301 לחוק: החלטה לחמיל, הכנה והעדר קונור שקדם למעשה הנמתה [ע"פ 3916/15 אלשיבה נ' מדינת ישראל (13.11.2016)]; [ע"פ 7520/02 תמאח נ' מדינת ישראל (4.2.2004)]; [ע"פ 408,411/87 מדינת ישראל נ' נדיר (4.10.1988)]; [ע"פ 8828/08 נאבר נ' מדינת ישראל (3.2.2011)]; [ע"פ 759/97 אליאביב נ' מדינת ישראל (16.4.2001)].

148. באשר לסוד הנכנה: יסוד זה היו יסוד יסוד טהור [ע"פ 8287/05 בחטרה נ' מדינת ישראל (11.8.2011)]. על-פי הנטען בכתב האישום, הנפיחי הנאשם מרשם בסכין לצורך קטילתה של המנוחה. כראיה לכך הוצבע על כך שבמטבח הבית, סמוך מאוד למקום שיבת המנוחה, נמצאה בשדה, תאמה למערכת הסכינים שבמתקן. מגוד, טוען הנאשם כי המנוחה היא אשר האמיידה בסכין ואיימה בו עליו. כיון שלאירוע לא היו עדים - פרט לנאשם, למנוחה והקטון - הרי על אף שאין אי מתן אמון רב בגרסת הנאשם, לעניין נטילת הסכין, מגוד, אין מחלוקת כי הסכין המחזקה בידי הנאשם, הטוען כי הוצאה מידי המנוחה, ובין אם לאו, אין מחלוקת כי הוא אחז בסכין ודקר את המנוחה. בעובדה כי הנאשם בדק אם בסכין חמוד, מגוד, אין מחלוקת כי המנוחה נדקרה בין אם לאו, אין מחלוקת כי הוא אחז בסכין ודקר את המנוחה. הנמתה לשם דקירה המנוחה, באופן חוזר ונשנה, יש בו משום מעשה אחד ונשנה ביחס לכל אחת מן הדקירות הקטלניות. בסמקרה נאמר כי הכנה יכול שהוא שעשה רגע. המשולב בשנה החמילה, כך. לחמיל, חנים [ע"פ 759/97 אליאביב נ' מדינת ישראל (16.4.2001)].

"כנן הוא כ דרך כלל מעשה הכנה לביצוע הנמתה חלן לאיתור חלן הנדרתה משלב קבלת החלטה לנמתה, ומעשים הוא מתבטא באקוט חיפוי של הכנת מכשיר לביצוע הנמתה. עם זאת לא אחת החלטה לנמתה ומעשה הכנה לנמתה שלובים ומחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים לנמתנו עם מעשה הנמתה עצמו עד שאין מסוק זמן נראה לעין בין זה לזה. "...החלטה, שלפיה אין צורך שההכנה תתמוש שיעור זמן מסוים ויהא יכולה להתבצע מיהו ובינו ואפילו חוך הזמן הקצר ביותר, היא כה מופרשות, שמן הראוי לא להרהר אחריה", כדברי המשנה ד' לוין בפרשת סטראשוילי [7].

149. שאין בפרשת אלישקוב חור בית המשפט על הדברים בעבירה.

"יסוד ההכנה מאופיין בפעמה עיה שהוא הכנה לפעמה הנמתה. המדובר בפעמה שלרוב מעשלב עם ההחלטה לנמתה, כאשר ההכנה עשויה לכנוס גם את בכוש ההחלטה אצל הנאשם."

150. [ע"פ 4523/14 חליל נ' מדינת ישראל (20.1.2016)] חליל נ' מדינת ישראל (20.1.2016) מן בית המשפט:

"עוד יש להסיר, כי בעבירת רצח המבוצעת באמצעות סכין, יד בעצם אחיזת הסכין בידו מבטאת כבר, כדי לקיים יסוד יסוד ההכנה."

151. על כך עם מעשה נטילת הסכין, בין מידי המנוחה ובין מתקום המצאו, אחיזתו בשהוא מכוון לפגיעה, ומעשים בו לשם יקיומיה החמורה ובשנת אחת המנוחה, העונה על דרישות החוק.

152. ביחס לסוד הכונה - יסוד זה נובע דברים שבמעמנה נמשא של הנאשם, מדרכו של עולם, כי בחמיתה אחר שמונה נמשא של אדם הינה מלאכה קשה. בחקרה אלמנים שני מסרים ראיינים מלמדים על הקיימות של יסוד זה בנאשם. המסד הראשון ישנה הינו הינו המצוי בדברי האיש הבריחים שהאמיץ על ליים שקדם למעשה. היסוד השני הינו יסוד המצוי בחקרות ובנחות, המלמדות מן המשל היישר ובמין הנחיים.

153. בפסיקה אף מוחזו מבחר עוד, וכולם ללמד על קיומה של כונה לנמתה, על פי מבלול נסיבות המעשה, ומעשים הנ"ל מבלול הנסיבות, מקיומן של המעשים, צורת ביצוע, אופן הביצוע, דברים שהודלקו בין הנאשם לקרבן קודם לכן, מבחנים הנמסמים בין על עבדות הון על ראיות נסיבתיות [ראה [ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל (7.9.1988)] וכן [ע"פ 7520/02 תמאח נ' מדינת ישראל (4.2.2004)]].

154. כך, גם בנאשם שלו הנאשם לאחר מעשה, המתבטאת בהתרגות הקטנה, מבלי לדאוג לנמתה לעצמו. [ע"פ 852/78 מנקר נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו (2006)] נעמוד 1123. בנמתנו על דברים שאמרו [ע"פ 203/[illegible]] לחמן המנשם.

155. בענינו, דף הנאשם אחר קונבנו חקרה מספר דקרות בגופו המנוחה, נראה כי הנאשם כיון את הסכין לאחרים אלה בכונות מכוון, פעמי הדקירה מלמדים על כך כי הנמתה נשתמה. עניני ורוידי צוואה נתתם בנו גם בנה הנשמה שלה. הדקירות הנלן בחיתה בפעב עמדה ולא הוסקמו גם לאחר שנכרעה. נראה, כי הנאשם לא חדל מלאכתו עד אשר ראה את המנוחה שוכבת בשהוא בשהוא בחוך שלולית דמה.

156. גם לאחר שמדלה המנוחה, לא עשה הנאשם מיפון כשלהו לטפל בה גם לעצור את דיפתם הדם.

157. הנאשם לא הגיב כל הסבר שיש בו, בסיבות הנמתה ובמה הנמתה, ולא לסתור את חקיה הכונה הנעלה מעשיו ואחיין בהנאמתן.

158. על כן, אם קובעים כי מתקיים יסודות הכונה שבעבירה. ביחס לקיומה מתקדם. לא נעמה הכונה כל מעמה. מסרם לכך שהעולה כי יציאתה של המנוחה מחדרה כשהיא מטופחת בסכין, יש בה משום קיומה. בפרשת אלישקוב עמד בית המשפט על יסוד הקיומה:

"הערך קונור משמעו שהנאשם פעל ללא שקדמה הנתרות בתוקף למעשה, כאשר מבחן זה מכיר בכך שבמקרים מסוימים מסוגל אדם המצוי בנשות לאבד את שליטתו הנעמתי ולהביא בחוך לבו לנמות את הקונור. יסוד זה בנתן בהיותה משולבת. הכללת בחוכה קיומו של קונור כי שמתבטא במצבו הנפשי של הנאשם הנפצעי."

159. בית המשפט הוסיף כי טעמה הנמתה לא תעמד לאשים הנמתה עצמית.

"אין בדי לקבל את טענת המערער לפיה לא הנתקים בגדר הנמה עצמית - קיומם מחשבה ויישב הדעת באשר לטיב הסכנה, מצב תודעה שעמיד לשלל את האפשרות שהמערער ביצע את מעשה הנמתה עקב אובדן עשתונות. אולם, משמצא כי המערער לא פעל בהנמה עצמית, אין נדרש לסתירה האפשרית בטענותיו של המערער."

160. דברים אלה תאמים כנמתה לדי את הראיונים שבמנוט ואת טענות הנמות של הנאשם.

161. מכל מקום, תיאורו של הנאשם את הנתמנות הנמתה אין בו, אובייקטיבית, מבחינה ראוש של אדם סבר את המעשים, קיבוטו. אף מבחינה סוביקטיבית אין בתאוריו כל תיאור שילמד על כך כי חש קיבוטו.

162. לאור הנסיבות המתוארות, ובקבוץ כי הנאשם הנמה הנמה הנמה